

כולפאן הבינו שהולכים בדרך השניה. וחלכו.

מAIR חלה מיד עם גמר הישיבה ולא השתף בהמשך הפועלה. במשך זמן רב
ביטה באה להוציא מני אמ' מאיר היה בישיבה או לא. איןני מוגל
היום להכיר אם אדקתי או לא בחתגוותי, אבל לקחת אל עמי את
האחריות וחיטות על מאיר, חורף חרדה לא לפגוע במעמדו ואופן חמוץ
כל עוד הוא מזכיר החנוועה.

אחרי הנאום הצעזש שהזביך קרעיט, פוצעים, פגועים ובו
סופה האפומיה של יצירה שלום-בית, כאשר זה היה קשור לניפוי מכוער
של פוטש שאח כל פרטיו ידעת קודם, השחררתי מהמוועקה שעיקתה עלי שטויות
ושחררתי את כל מרירותי. בודאי שאני מצטרע על הפטון, אבל הבינוותי
שחוורתני מכל ^ר, ולמרות הנזק הזה יגרום לי לחשקדים ייזוגים בתגועה
אכבר את עצמי על מנת להשחרר ^{ר/ר/ר} שאותם נשאתי שנחאים אלה.
אין לי מידה מפקחת של צביעות ואין לבני כל הערכה לשקר באמצעותו בפוליטיקה.

הבחרות לכונת

חבריהם העירו לי שלא היתי די מוכן. אכבר גם את האפקט הדוח
חקידי היה לנ��וח את השולחן ^{ר/ר/ר}, שלוים ולאפשר הצעה נקייה.
אני בפק אם אפשר היה לעשות זאת יותר טוב מבחינה הగיונית היבוריות.
הגבועה בערך (וגם גרשוני לא שוכח להזביך לי זאת) בכלל כשרונונתי
ומשות שחשתי שם לא חמי הראונה המימיד לא יתן לך להכנתך.
שבועה עגמת נפש בוועד מינוריים עד שברקת ז"ל אמר לי בידידות:
"דב, הכתובת איננה ועדת מינורייט, אלא גולדה וטפר".

ג'טיחי באמצעות גבתי לחגייל גולדה. היא שרבה לקבל משלחת
של האחד. ואחרי טיחה קשה ביזח עם טפיר גיטתי את מיטב האנשים של
התגועה על מנת להוציא עליו ואת השמות כבר הזכרתי ^{ר/ר/ר} גבתי, ידלין
אדניה, גרשוני ועוד אמר טפיר: "התייעצת עם ראש הממשלה התשובה היא לא".
נסדרתי לשבח לבד מול טפיר משום שבגט המשפט הזה כולם קמו על רגלייהם.
ואז אמר לי טפיר: "דב, אני מופיע לך להפתק את הלחימה הזאת בזרחה
החריפה הדאת. זה לא יתרום לעניין וזה יזיק לך אישית באופן חמוץ".
זה לא הרחיע אותי, למראות שהבינוותי את קושי הנחונוים.